

Nānga Parbat, LA MUNTANYA NUA

Text i fotos: **Ester Sabadell**

K2 El nudo infinito de Kurt Diemberger és un dels millors llibres de muntanya que he llegit, tanmateix no és un llibre de muntanya. És una esfereïdora història d'amor i soledat. I no és per casualitat que aquest estiu decidís emportar-me'l al camp base del Nānga Parbat.

Crònica d'una ascensió

Quan em van oferir la possibilitat de formar part de l'expedició *Al filo de lo imposible* al Nānga Parbat, el meu cervell va començar a desenvolupar un pla d'actuació, que va fer que, de sobte, tota la meua vida girés a l'entorn d'un sol objectiu. I no em refereixo només a preparar l'expedició en l'aspecte tècnic, psicològic, físic i d'esponsorització, sinó que també crec, cada cop que em plantejo un nou repte, un mecanisme d'automotivació que em permet viatjar en el temps i l'espai. La gent del meu voltant desapareix i els meus nous amics passen a ser els personatges que han format part d'aquest mateix somni que ara jo, novell, començo. És aleshores quan escalar una muntanya es converteix en alguna cosa més intensa que una simple pràctica esportiva.

Entre totes les muntanyes de 8.000 m, el Nānga Parbat, és la muntanya més llegendària, la que més literatura ha generat. Aquí comença la meua recerca personal. El primer personatge que vaig analitzar va ser Hermann Buhl, el primer alpinista a arribar al cim del Nānga Parbat. Vaig llegir sobre la seva vida i sobre la seva mort, i em vaig interessar per alguns dels seus companys d'escalada i, sobretot, vaig voler llegir

Pujant al camp III (6.600 m).

El Nānga Parbat (8.125 m) des del camp base, a 4.200 m.

L'ombra del Nānga Parbat vista des del cim.

Les primeres llums comencen a il·luminar la vall del Diamir, i l'ombra de la muntanya queda dibuixada als meus peus.

Pàgina següent:
A dalt, el Nānga Parbat vist des del camp base.
S'aprecia una allau al mig del massís.
A baix, ascensió al camp IV.

algun llibre de Kurt Diemberger, l'última persona que el va veure viu a les gèlides neus del Chogolisa. I per això em vaig reservar *El nudo infinito*, per llegir-me'l durant els llargs dies de mal temps i les fredes nits del camp base del Nānga Parbat. Encara que sigui un llibre sobre la tràgica història del 1986 al K2, jo sempre el relacionaré amb el Nānga Parbat, ja que el vaig descobrir als peus d'aquesta muntanya.

Vaig acabar de llegir el llibre just el dia que vam decidir sortir del camp base per fer l'atac al cim. Ara sóc al camp IV, a 7.200 m; és l'últim camp que muntem abans del cim. Sóc a la tenda, nerviosa, fent els últims preparatius.

Has de tenir moltes coses en compte a l'hora de preparar-te la motxilla per pujar a una muntanya de 8.000 m. No pots oblidar-te res indispensable, però no pots posar-hi res innecessari, el pes a les altures sempre et passa factura. Busco i no trobo el frontal, me l'he descuidat al camp de baix. Ara ja no puc fer-hi res, en unes hores ens posarem en marxa, serà plena nit, però em tranquil·litzo pensant que és una nit de lluna plena, i amb una mica de sort no caldrà la llum d'un frontal per veure-hi. Una de la matinada i tothom a peu dret preparat per al gran dia. En un inici avanço darrere de la llum dels meus companys. La nit, malgrat la lluna plena, és fosca. Al fons de la vall uns llamps amenacen mal temps, però sobre els nostres caps tot està més tranquil. A poc a poc la gent es dispersa, cadascú segueix els batecs del seu cor. Quan ets per sobre dels 7.500 m no hi ha un únic pas, n'hi ha tants com persones. Això fa que en poc temps em quedi sola enmig de la foscor. Miro endarrere i veig una llum que lentament s'apropa a mi. Decideixo esperar, ja que seguir sense veure el pendent és molt perillós. L'espera s'em fa eterna, fa molt fred i sé que

aquest temps perdut pot ser decisiu per a la part final.

Quieta, esperant una llum d'esperança, em vénen al cap tots aquells personatges que, com ara jo, es van sentir atrets pel Nānga Parbat.

A finals del segle XIX, un alpinista britànic, Alfred Mummery, va ser el primer a intentar escalar per primera vegada un vuitmil. Però, desgraciadament, es convertí en la primera víctima del Nānga. La primera d'una llarga llista, l'inici d'una llegenda negra. Abans que Hermann Buhl el 1953 arribés en solitari al cim del Nānga Parbat, succeí una tràgica història que va fer que el Nānga tingués el macabre sobrenom de *la muntanya assassina*. El Nānga Parbat, en la dècada del 1930 es va convertir, per obra dels propagandistes del règim nazi, en una qüestió d'honor nacional. Les expedicions alemanyes eren preparades, executades i dirigides com les operacions militars. I aquesta guerra per la conquesta de les muntanyes més altes de la terra va acabar, com qualsevol guerra, amb un tràgic balanç de persones desaparegudes.

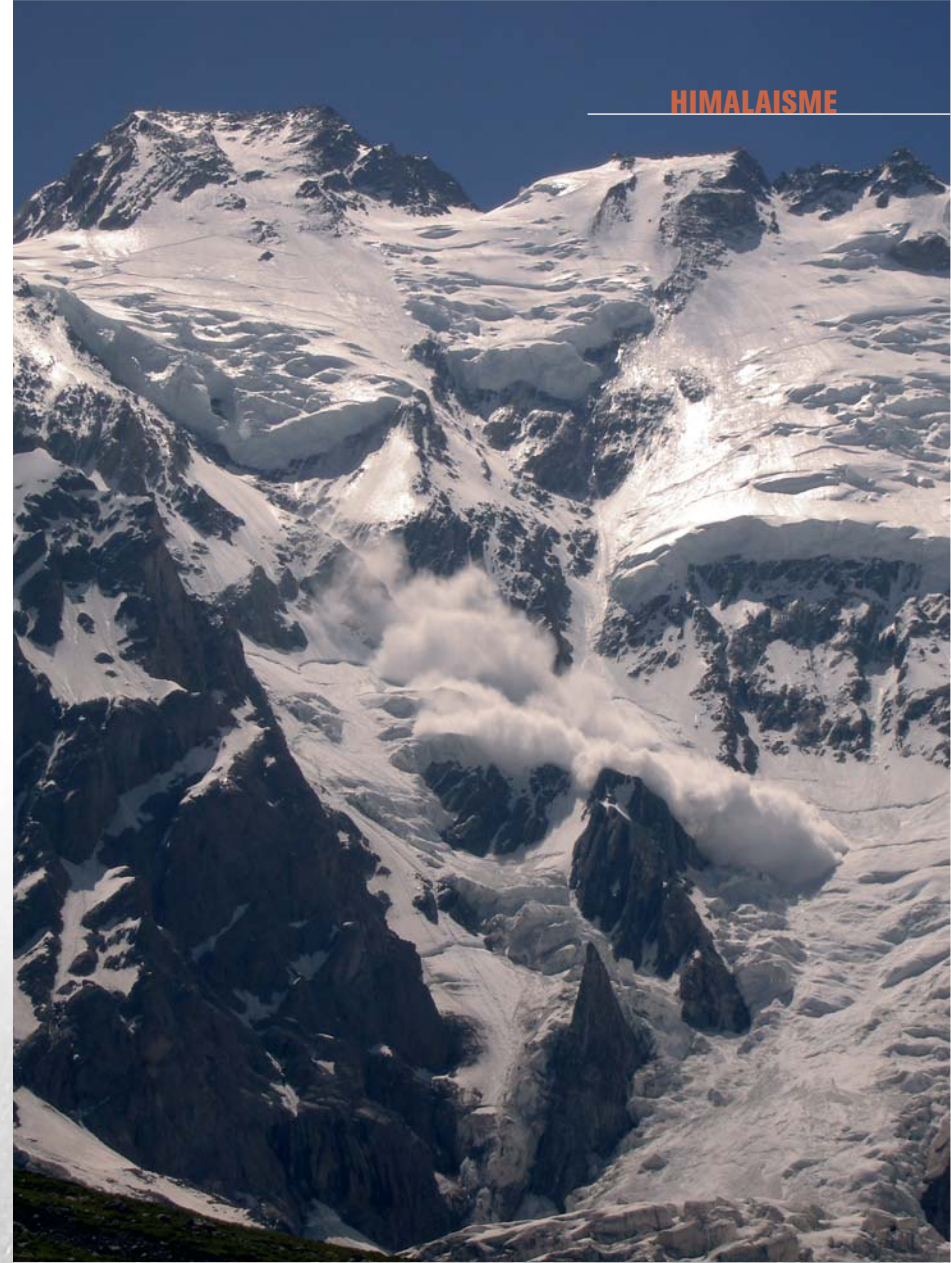
Estic sola, ni tan sols la llum m'acompanya en aquest viatge, només aquests fantasmes em protegeixen de la soledat absoluta, només ells, aquells èpics personatges, em fan companyia en aquests moments tan decisius.

Per fi arriba el meu company, sense ell saber-ho s'ha convertit en la meua salvació. El deixo passar i segueixo els seus silenciosos passos il·luminats per la tènue llum d'un frontal. Mentre camino, m'examino i noto que aquest cop els meus malucs no es queixen. Després de l'accident, fa poc més de dos anys, el meu únic objectiu era caminar; ara, és escalar una de les muntanyes més altes de la Terra. Els passos són lents, l'aire per sobre dels 7.000 m és molt subtil, però a poc a poc avanço per un pendent de neu dura, vertiginós, que es perd en el buit. Les

primeres llums comencen a il·luminar la vall del Diamir, i l'ombra de la muntanya queda dibuixada als meus peus. El terreny és delicat i és necessari concentrar-se en cada pas, però la nostàlgia del temps passat a l'hospital, de les converses amb els amics, dels ànims de tants, tots aquells moments també hi són presents. Diuen que la falta d'oxigen fa que el cervell funcioni deficientment. És possible. Són records tan reals que sembla que aquestes persones siguin aquí amb mi, empenyent-me.

Falten uns 100 m per arribar al cim, el cansament cada vegada és més evident, el fred més intens, l'oxigen més pobre. Faig un pas i després un altre, en faig deu seguits i respiro fatigosament, com un peix fora de l'aigua, sense mirar el cim, que sembla inassolible. Queden unes dues hores, però ¿què són dues hores després de lluitar durant més de dos anys? I per fi arribo a l'altura de 8.125 m. Posseeixo el cim que he guanyat, posseeixo el meu propi somni. El Nānga Parbat, que en sànscrit significa 'la muntanya nua', reposa en silenci i em permet gaudir d'un màgic moment indescriptible. Em deixa acariciar el meu premi a canvi de res. ¿Com pot ser que una muntanya tan bella sigui anomenada *assassina*? Miro a l'horitzó i sí, ho he aconseguit. Sóc al cim del meu primer vuitmil i amb mi són tots aquells que em van fer creure que a vegades els somnis es fan realitat. El Nānga ha estat permissiu en deixar que quedés escrit en les seves neus una història diferent, una història que té poc a veure amb aquelles epopeies que fa molts anys van tenyir de sang i tragèdies aquesta muntanya, la muntanya de Hermann Buhl.

Però no puc relaxar-me, encara queda la baixada. Com havia llegit dies abans en el *K2 el nudo infinito* (Kurt Diemberger, 1984): «Un vuitmil només et pertany quan ets a baix, de tornada; mentrestant, ets tu que li pertany».

Nānga Parbat: ruta Kinshöffer. Vessant del Diamir (4.000 m de desnivell)

Text i fotos:
Ester Sabadell

Juny-juliol 2005
(dia de cim: 20 de juliol)

Alpinistes:

- 1 Edurne Pasabán (cap d'expedició)
- 2 Marianne Chapuissat
- 3 Josu Bereciartua
- 4 Iván Vallejo
- 5 Silvio Mondinelli
- 6 Hassan
- 7 Ester Sabadell

Director:

- 8 Sebastián Álvaro (director del programa de TVE *Al filo de lo imposible*)

Objectiu:

Pujar al Nānga Parbat (8.125 m) pel vessant de la vall del Diamir, muntanya de 8.000 m situada al Pakistan.

Ruta oberta: 1962, per Toni Kinshöffer.
Arribar al CB representa un *trekking* de tres dies:

1r dia:	del Deimary a Zangat: Desnivell: 1.300 m	Temps: 6 h
2n dia:	Zangat, a 3.700 m Desnivell: 1.100 m	Temps: 5 h
3r dia:	3.700 m al camp base Desnivell: 500 m	Temps: 2,5 h

CB: se situa a uns 4.200 m. És un camp molt còmode, diuen que un dels millors camps bases de totes les muntanyes que superen els 8.000 m. Està situat al mig d'un prat ple de flors de tots colors i ofereix la facilitat d'obtenir aigua del riu.

CB/C-I: el tram del camp base al camp I no és tècnicament difícil, però s'ha de vigilar amb les esquerdes. Podem diferenciar clarament dues parts:

- La primera és una caminada molt agradable sobre terra. Tardem menys d'una hora.
- La segona ja entra dins de la glacera i hem de vigilar més. Tardem una mica més d'una hora.

Desnivell: 500 m
Temps: de 2 a 2,5 h

C-I: muntem el camp I a uns 4.700 m. És un lloc molt perillós pels freqüents despeniments. S'ha d'evitar passar-hi durant moltes hores.

C-I/C-II: el tram del camp I al camp II és el més

tècnic de la ruta. Comencem amb un corredor d'uns 45-55°, s'ha de vigilar amb el gran risc d'allaus que hi ha en aquests primers 1.100 m de desnivell. Millor passar-hi quan encara no hi toca el sol; és a dir, cal arribar al mur de roca cap a les 9-10 del matí. Això significa sortir del camp I cap a les 3-4 de la matinada. Cap als 5.800 m ens trobem el mur de roca que dona nom a la ruta: mur Kinshöffer. És un mur de roca d'uns 100 m de desnivell, totalment vertical, amb tres trams clars. Actualment és ple de cordes i escaletes que et fan més fàcil la pujada. Segons les condicions meteorològiques, trobarem el mur completament de roca o amb fragments de gel i neu. Un cop superat aquest tram pujarem sobre una aresta i muntarem el camp II. Hem equipat amb corda fixa dels 5.000 m als 6.000 m.

Desnivell: 1.300 m
Temps: entre 4,5 h i 6,5 h (segons l'acimatació)

C-II: el muntem a 6.000 m sobre l'aresta. És un camp d'algues, molt incomode i amb poc espai, però segur.

C-II/C-III: és un tram molt aeri i espectacular, el pendent de neu oscil·la entre 40 i 50°. Hem equipat tot el recorregut amb corda fixa.

Desnivell: uns 600 m
Temps: 4-5 h

C-III: el muntem més o menys a 6.600 m. És un camp més còmode i ample.

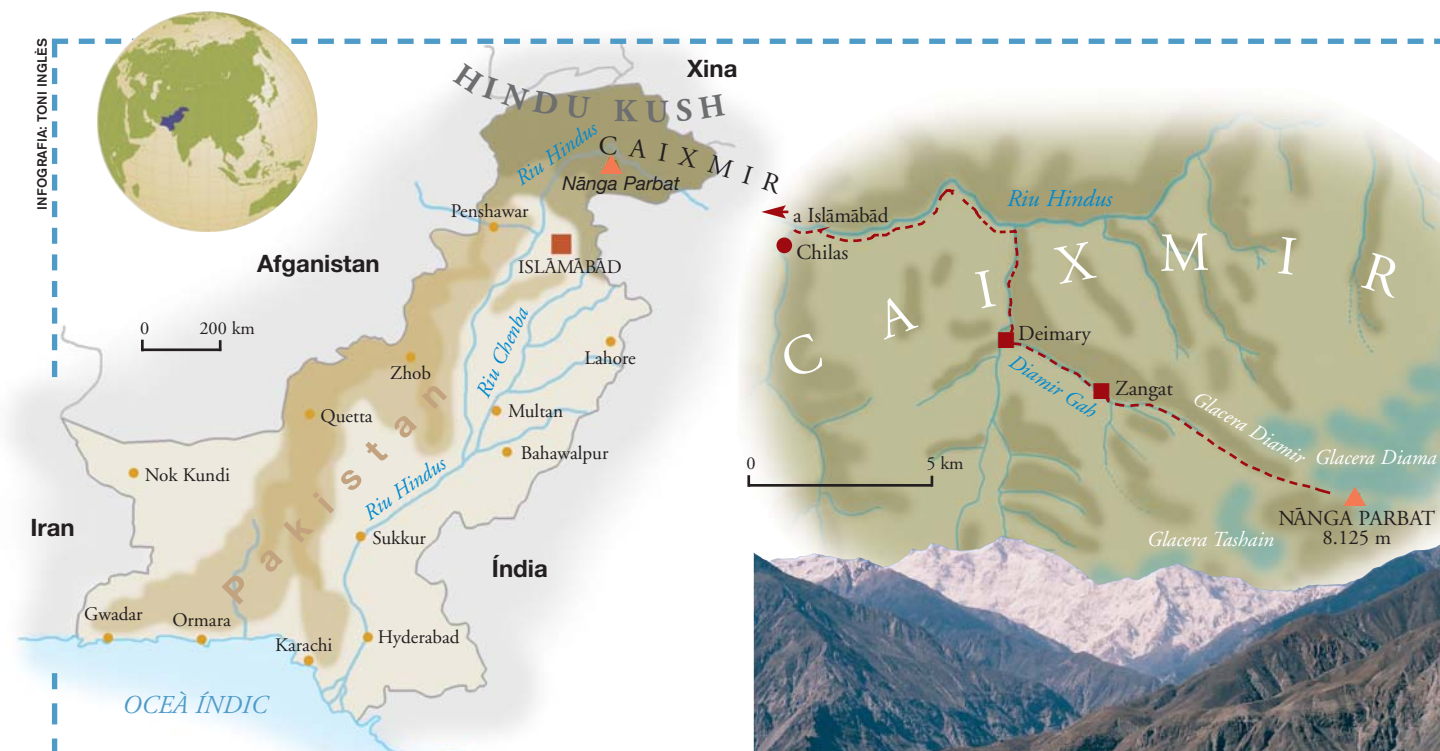
C-III/C-IV: iniciem amb un petit tram d'uns 100 m de desnivell vertical (40°), després començarem una travessia llarga ascendent sobre un pendent de 50°. Segons l'estat de la neu, pot ser de més o menys dificultat. Hem equipat per trams gairebé la totalitat del recorregut amb corda fixa.

Desnivell: 550 m
Temps: 4-5 h

C-IV: el situem a uns 7.100-7.150 m, en una gran planícia de neu, enmig, més o menys, d'una travessia horitzontal que ens portarà al trapezi final de la muntanya.

C-IV/CIM: sortim a la una de la matinada completant la travessia fins a arribar a la base del trapezi final. Travessarem la part inferior del trapezi guanyant alçada progressivament per neu dura. La part final del Nānga Parbat es puja per pendents mixtos de roca i neu mantingudes de 45°, fins a assolir els 8.125 m que té el cim del Nānga Parbat.

Desnivell: 1.000 m
Temps de pujada: 7-9 h

Ester Sabadell: amor per la muntanya

Entrevista a l'alpinista catalana que ha pujat al Nānga Parbat (8.126 m) amb l'expedició *Al filo de lo imposible* (juny-juliol del 2005)

A cura de
**Jordi Bernat i
Jordi Domènech**

Fotos:
Ester Sabadell

¿Com va començar tot, amb l'expedició del Nānga Parbat?

Doncs ja fa quatre anys que estic treballant, des del 2001, amb la gent del programa *Al filo de lo imposible*; aleshores van apareixent idees, objectius... L'Edurne va proposar fer el Nānga Parbat, ella i alguna noia més. Em van preguntar si jo hi volia anar i els vaig respondre que encantada.

Després d'aquesta expedició, ¿tens alguna cosa al pensament?

D'aquí a final d'any no, pero l'any que ve ja es veurà. El que fem és programar les expedicions de l'any següent al novembre, i ja decidim què farem i on anirem. Ara tenim idees, però encara ens cal posar-les sobre la taula.

¿Alguna proposta en especial?

Doncs, el Broad Peak, al Karakoram, però ja ho veurem.

¿Has dedicat gaire temps a preparar-te, tant físicament com psicològicament, per a l'expedició?

Doncs sí. Per anar a fer un vuitmil s'ha d'entrenar molt, tant psicològicament com físicament. També cal tenir un nivell òptim d'escalada, però sobretot s'ha de tenir moltes ganes. S'ha de fer molta muntanya, i em preguntes quant temps... Doncs jo m'estic tot l'any entrenant per quan toca anar a algun lloc no haver de fer-ho tot dues setmanes abans, que no serviria de res. Sempre has d'estar a punt pel que pugui sorgir. Però hi podries dedicar tranquil·lament un any, entre que fas la motxilla, prepares el material, contractes els portadors... Tot el nivell logístic també requereix molt de temps. Com a mínim, nou mesos ningú no te'ls treu, com un embaràs.

¿Què és el que més t'ha quedat gravat quan penses en aquest viatge?

Suposo que el moment del cim. Però arribar al cim no ho és tot. En aquest viatge hi han hagut molts altres moments que m'han omplert tant o més que arribar al cim del Nānga Parbat. Ja fa quatre anys que estem fent un projecte humanitari al poble de Hushé. És una localitat del Pakistan perduda al mig del Karakoram, situada a 3.000 m, i la gent malviu per les dures condicions del terreny i la pobresa del país. Aprofitant que era al Pakistan, després de fer cim em vaig quedar amb els companys de l'ONG Sarabastall per seguir, un any més, amb aquest increïble projecte de cooperació. Veure créixer

aquest projecte junt amb la gent de Hushé és una cosa que et pot donar fins i tot més satisfacció que pujar a un cim.

Després de l'accident de Guadalupe, ja fa més de dos anys, ¿és la primera activitat forta que realitzes? Podríem dir que és l'activitat més forta que he realitzat, però per assolir aquest repte he hagut de fer front a molts altres objectius que tenen, per a mi, gairebé la mateixa importància, com tornar a caminar, o començar a escalar de nou, o el meu primer contacte amb l'alta muntanya... O quan l'any passat vam anar a travessar el desert libi, que vam caminar 700 km durant 28 dies pel mig del Sàhara. En aquell moment em vaig adonar que ja estava completament recuperada.

A part del maluc, ¿et vas trencar alguna cosa més? També em vaig trencar el braç, dits, costelles, em va sortir el fèmur de lloc... Encara que realment el més delicat de tot va ser el maluc. Dos anys i mig després, i encara em faig revisions mèdiques. I segurament em portarà conseqüències amb l'edat. Però ara per ara em sento bé, no em fa mal i torno a fer tot el que feia abans, sense cap limitació.

¿Has notat molèsties durant l'ascensió al teu primer vuitmil?

No. Em molesta més als Pirineus, o escalant, que ara en l'expedició, ja que la gran dificultat d'un vuitmil és la baixa concentració d'oxigen que hi ha a l'altura. Aquest fet provoca que els moviments siguin lents, i això fa que el maluc no pateixi excessivament.

Per canviar de tema, ¿tens previst d'assolir el grau d'escalada que feies abans? ¿En tens ganes?

No, no (*somriu*). Jo vaig arribar a fer el 7b i sé que no ho tornaré a fer.

Bé, això no ho pots saber, perquè com més escales més ganes en tens...

Ja, però per arribar a aquell grau, en aquell moment, hi vaig dedicar gran part del temps de la meua vida, i ara no tinc ganes de dedicar-hi tant de temps. Tinc moltes ganes d'escalar un grau en què em mogui amb comoditat; que em senti bé en 6b; potser arribar al 6c, però no forçant. M'agradaria aconseguir assolir el 6b; amb confiança, actualment encara no el faig.

¿Aleshores continues entrenant-te?

Sí, vaig entrenant principalment el físic. Ara vaig a córrer, faig piscina, vaig en bici i sempre que puc vaig a escalar, però faig escalades més clàssiques, de menys grau; però per treballar més el *coco*, per vèncer la por. A vegades faig esportiva perquè és divertit i t'ho pases bé, però no ho faig per assolir el grau d'abans, perquè em demanaria massa temps, i no tinc tanta motivació. Bé, potser em ve la motivació, és el que tu dius, com més fas més ganes en tens. Potser m'hi poso i començo a tenir-ne ganes.

¿I en hivernal també?

Sí, sí.

Doncs ja hi anirem algun cop...

I tant, consta per escrit (*riu*).

**Pujant al camp I
(4.700 m).**

... faig escalades més clàssiques, de menys grau; però per treballar més el *coco*, per vèncer la por.

A dalt: camp IV.
A baix: Ester Sabadell
amb Josu Bereciartua.

No, no hi ha res que em faci sentir el que m'aporta la muntanya. Res que hagi provat l'equipara.

Tornant al Nānga Parbat, ¿canviaries alguna cosa d'aquest viatge? No, la veritat és que tot ha anat molt bé. La convivència ha estat molt bona, la relació entre les noies ha estat també molt maca. Si hagués de canviar alguna cosa potser seria que m'hagués agradat fer-lo sense trobar-m'hi cap més expedició. I poder tenir la muntanya només per a nosaltres en aquell moment. En un camp base és normal compartir la muntanya amb gent de tot el món, i és el que no m'acaba d'agradar perquè és una mica contradictori, ja que quan vas a la muntanya és per la soledat que t'hi trobes, i si de sobte et comences a trobar gent a tort i a dret, es contamina una mica aquest paisatge.

Ara que tens aquesta experiència, amb l'Ama Dablam, Manaslu, Hiden Peak i ara amb el Nānga Parbat, ¿què és el que consideres més important perquè una expedició arribi a bon terme? ¿Que sigui un

equip tècnicament potent en el terreny alpinístic? ¿Que s'hi facin moltes fotos? ¿Que hi hagi bon rotllo? Totes les coses que has anomenat són importants... No crec que tingui tanta experiència per saber exactament on està el punt de l'èxit i del fracàs. El que sí que he après, durant aquest temps, és que molts cops el fracàs queda disfressat per un fals èxit i també que molts cops és necessari fracassar per aprendre. Però bé, si hagués de destacar un valor com a factor clau, segurament em quedaria amb l'elecció de l'equip. Considero, almenys des del meu modest punt de vista sobre l'alpinisme, que l'ascensió a una alta muntanya es fa en equip. Que encara que només siguem dues persones escalant ja no es pot considerar esport individual, i, per tant, és necessari qualsevol de les tècniques que estimula el treball conjunt. Però sense perdre mai el punt de vista que només tu mateix pots decidir en tot moment què has de fer i no esperar mai que els altres pugin la muntanya per tu. El treball i l'estructura de l'equip podrien ser com en el futbol: un líder, uns homes puntes, un que marca..., però tant el nivell de sacrifici que estàs disposat a donar com la decisió de seguir o retirar-te del partit ha de ser individual. No ens estem jugant tres punts, sinó la nostra pròpia vida.

¿Quina és la primera imatge que et ve al pensament quan penses en l'expedició? Tot. Diguem que principalment la foto de la muntanya, ja que és ella realment la protagonista d'aquesta història.

A part del món alpinístic, ¿tens alguna altra afició o activitat per la qual també sentis la mateixa atracció? ¿O si més no, similar? No, no hi ha res que em faci sentir el que m'aporta la muntanya. Res que hagi provat l'equipara. Però evidentment hi ha moltes altres coses que m'agrada fer, m'agrada la lectura, m'agrada el cinema...

Una pregunta curta: ¿un llibre? *Samarcanda*, d'Amin Maalouf, i un llibre de muntanya, *El nudo infinito*, de Kurt Diemberger.

¿Tens ídols o algun referent? Admiro tots aquells que van començar a obrir grans vies, com Hermann Bulh, Terray, Bonatti, o el gran Messner... Però especialment aquells primers aventurers que van imaginar l'impossible. Com el duc dels Abruzzi, que va dibuixar la línia perfecta per pujar al K2, actualment considerada la ruta normal. O Mummery, que va ser la primera persona en plantejar-se de pujar a una muntanya de 8.000 m, precisament el Nānga Parbat. Tots aquests personatges ens van obrir les portes a un món fins llavors desconegut. Gent avançada al seu temps.

¿Què penses de totes les modalitats actuals que presenta el món de l'escalada, com el bloc, ara que l'esportiva està molt més estesa? Sí, sí, els que anem amb corda som ja —molts ho diuen de broma— del segle passat. Diuen que el que es porta ara és un matalàs sota el braç i magnesi, però jo me n'alegro. Perquè tot el que sigui sortir, fer vida fora de la ciutat, és bo. Sortir del despatx i del davant de la pantalla de l'ordinador, ja ho firmo. Però a mi no m'atrau.

Hem llegit que l'ascensió que més t'ha agradat ha estat la integral del Peuterey. ¿Quin va ser el tros que et va semblar més complicat? Doncs mira, és una ascensió 10, és una via 10. Jo la recomano, però per a gent que estigui realment forta, perquè molts diuen: «Bé, és de 6b...», tampoc és tant..., anem-hi», però no és 6b qualsevol, és alta muntanya, i hi ha molt compromís; si et ve mal temps, no pots sortir, has d'esperar que passi, és un ambient alpi. Precisament aquest estiu quan em vaig assabentar del fatal accident d'en Teixidó em vaig quedar molt afectada. És una ascensió molt maca, però es pot convertir en un infern. Hi vam anar amb l'Elena de Castro, amb l'equip del programa *Al filo de lo imposible*, i és un documental pel qual ens van enviar moltes cartes de felicitació pel bon rotllo que transmetien dues noies. Ens ho vam passar molt bé i vam aconseguir transmetre-ho. La part més divertida va ser la del cim de la Negra. Perquè et treus els peus de gat, et fiques les botes plàstiques i comences a fer quantitat de ràpel per arribar a baix i tornar un altre cop a pujar per una cresta. El tram més difícil va ser després d'arribar a l'Agulla Blanca fins al coll de Croumaller: et trobes un pas molt delicat, segons l'any t'ho trobes millor o pitjor, i nosaltres ho vam trobar molt difícil, perquè t'hi aguantaves només amb les puntes dels grampons, i a sobre estava amb una neu molt rara, i no es podia assegurar. Vam veure que ens estàvem jugant el físic, va ser un d'aquells moments de dir «no miris a baix, perquè si ho fas no continues», i no pots regular tampoc..., has de tirar endavant passet a passet, i quan el passes, llavors, respires. Per a mi va ser la part més dura de la via.

Vista des del cim del Nānga Parbat.

Ester Sabadell Simó (Barcelona, 1976)

- Alpinista i economista.
- Membre del CADE des del 2000.
- Ha escalat a Montserrat, Vilanova de Meià, Terradets, Siurana, Riglos, La Pedriza, Naranjo de Bulnes. També a França, en llocs com El Verdon i Ceuse.
- El 1999 viatjà al Karakoram amb l'expedició del CEC al Hidden Peak (8.068 m).
- A partir del 2001 passà a formar part de l'equip del programa *Al filo de lo imposible* de TVE, com a càmera. Fa fer l'Ama Dablam (6.856 m), el Manaslu (8.163 m), una travessa a peu del desert de Líbia (700 km), una travessa hivernal del Pirineu i, finalment, el Nānga Parbat (8.125 m).
- Ha realitzat vies alpines com el Pilar Sud de la barra dels Écrins (4.101 m) de 1.100 m, la via directa al Pelvoux (3.946 m) i la més destacada aresta antegral de Peuterey al Mont Blanc (4.808 m), també per a *Al filo de lo imposible*.
- Participa activament en el projecte de cooperació amb el poble de Hushé (Pakistan) a través de l'associació Sarabastall – *Al filo de lo imposible*.

Ester Sabadell
al camp III.

